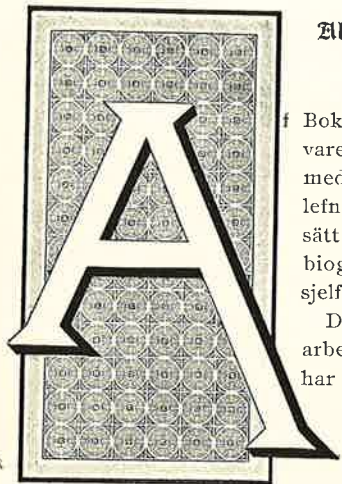

En sjelfbiografi.

af

Albin Maria Watzulik.

Initial ur ett cirkulär, förminskad.

Boktryckerikalenderns utgifvare dertill uppmanad, vill jag med några ord beröra mitt lefnadslopp eller, på annat sätt uttryckt, lemna några biografiska notiser om mig sjelf.

Detta är just icke något lätt arbete, då jag nemligen ej har klart för mig hur jag skall skriva för att i andras ögon icke synas allt för påträngande.

Då emellertid de accidensarbeten, som utgått från Altenburger Hofboktryckeriet, öfverallt vunnit ett stort anseende, har jag, för att visa min tacksamhet, velat meddela några drag ur mitt lif, hvilka måhända kunna vara af intresse i boktryckarekretsar.

VERLAG VON CHR. HERM. TAUCHNITZ IN LEIPZIG.

WICHTIG

FÜR
MINERALOGEN,
JUWELIERE,
STEINSCHNEIDER
ETC.

In obigem Verlage erscheint gegenwärtig.

EDELSTEINKUNDE.

EINE ALLGEMEIN VERSTÄNDLICHE DARSTELLUNG DER EIGENSCHAFTEN, DES VORKOMMENS UND DER VERWENDUNG DER EDELSTEINE, NEBST EINER ANLEITUNG ZUR BESTIMMUNG DERSELBEN FÜR MINERALOGEN, STEINSCHLEIFER, JUWELIERE ETC. VON DR. MAX BAUER, ORD. PROFESSOR AN DER UNIVERSITÄT MARBURG.

Etwa 28 Bogen, Lexikon-Octav; mit 8 Chromotafeln, mehreren Lithdruckbildern und Lithographien, sowie vielen Illustrationen im Text.

Dem deutschen Publikum wird mit diesem Buche ein Werk über Edelsteine in ähnlicher Ausstattung dargeboten, wie es die amerikanische Literatur in so ausgezeichnete Weise in GEORGE FREDERICK KUNZ' *Gems and precious stones of*

North America besitzt

Gleichwie das letztere, so setzt auch das Bauer'sche Werk kein gelehrtes Publikum voraus, aber ein solches, das doch nicht ganz ohne naturwissenschaftliche Vorkenntnisse ist.

Nach einer kurzen Einleitung behandelt der 1 Theil die allgemeinen Verhältnisse der Edelsteine.

Jag föddes påsksöndagen den 8 April 1849, alltså efter ungerska revolutionens slut. Min fader var skomakaremästare, senare sparbankstjenstemän och inspektör vid provincialsjukhuset i Tyrnau, Ungerns äldsta stad; han hade förut varit Franciskånerpredikant men blef tillfölje sina frisinnade idéer excommunicerad och öfvertog då sin faders verkstad.

Till mitt 4:de år kunde jag höra och tala, men efter en svår skarlakansfeber miste jag hörseln, hvartill senare kom jemväl förlust af talförmågan. Min fader gjorde allt för att skaffa mig bot, han förde mig hvarje dag under några månaders tid till den på 50-talet berömda öronläkaren Schwarz, som använde en mängd hjälpmedel för att återställa min hörsel, men allt var förgäfvat; det visade sig att trumhinnan var totalt förstörd, hvarför jag således måste bära olyckan att aldrig mer kunna uppfatta ljudet. För att emellertid beredas någon sysselsättning sändes jag af min fader flera gånger i veckan till en ritlärare, af hvilken jag inhemtade en hel del småsaker. Det var — jag kommer ännu ihåg det — en rätt angenäm och intressant sysselsättning. Under ett år besökte jag äfven folkskolan och satt der ibland fullt normala barn, men lärarens bemödanden föll ej i någon fruktbar jordmån, hvarför min sörjande fader snart lät mig sluta. Han vände sig nu till döfstumanstalten i Waizen (Ungern) för att få mig intagen der, men till hans ledsnad — och kanske till min lycka — fanns ingen plats ledig. Han skref då till Institutet i Wien, men fick äfven från detta håll nekande svar på den grund, att man der endast emottager i Österrike födda döfstumma, och

ALBIN MARIA WATZULIK

AUTOTYPI FRÅN HUSNÍK & HÄUSLER, PRAG

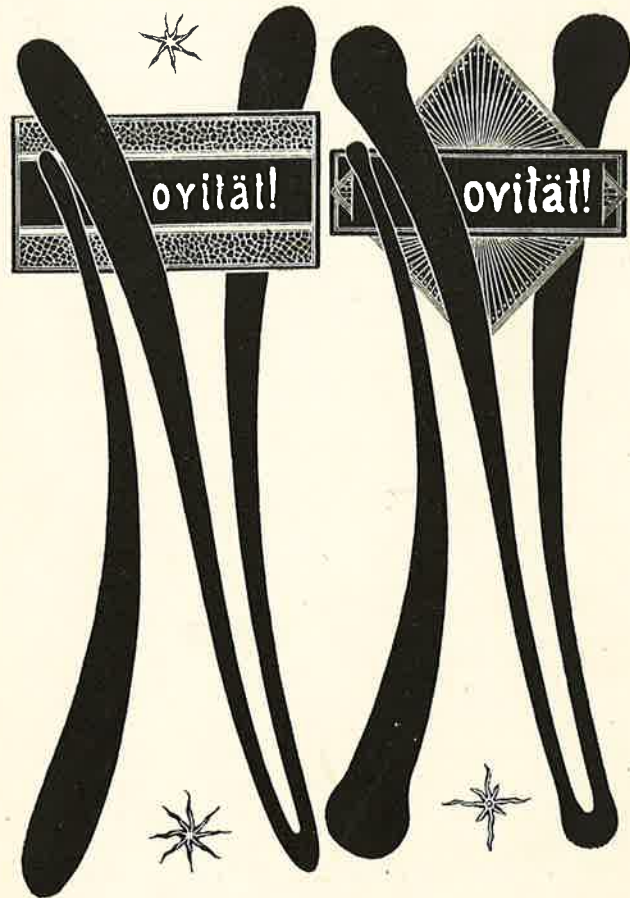

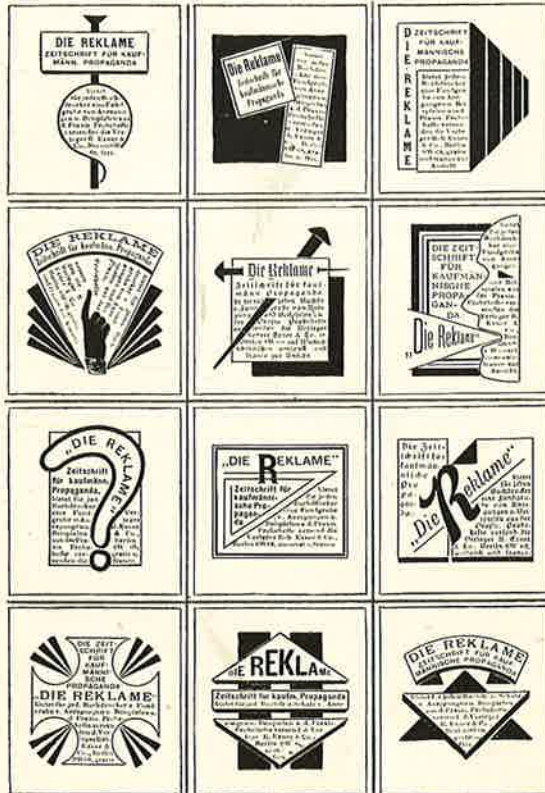

jag lät mig icke afskräckas, utan vände mig nu till min broder i Graz och bad honom skaffa mig plats på något tryckeri der. Hans chef, innehafvare af en jernkramhandel, var nog vänlig att lägga ett godt ord för mig hos sin affärsvän, tekniske direktören för det storartadt anlagda tryckeriet »Leykam-Josefthal», men här stötte jag också på svårigheter, i det att direktören betonade, att han aldrig mer ville engagera en döfstum sättare, emedan han redan haft en, som emellertid ej var sin uppgift vuxen. Först efter upprepade rekommendationer beslöt direktören — undantagsvis — att låta mig få anställning, och jag kunde sålunda äntligen företaga min första resa ut bland främmande människor.

Jag hade ingen aning om — efter mitt dåtida begrepp — hur stort tryckeriet var, och blef därför, då jag såg mängden af folk, som gingo ut och in på kontoret, så ängslig, att jag började tro, det jag icke skulle vara mäktig fylla mina förpliktelser. Men hur stor var ej min glädje, då öfverfaktorn meddelade mig, att ingen plats för närvarande fanns i accidensafdelningen och att jag därför till en början finge nöja mig med en provisorisk anställning i tidningssätteriet. Arbetet var i början angenämt och lätt, men visade sig med tiden vara ganska ansträngande för bröstet. Efter ett halft års förlopp gjorde öfverfaktorn mig det anbudet att komma in i accidensafdelningen, hvilket jag dock afböjde med den förklaring, att jag ej trodde mig kunna motsvara hans förväntningar och därför önskade få kvarblifva vid tidningen. Deremot hade min förman intet att invända, och så förgick åter ett

sig för att anförtro mig platsen som förste accidens-sättare. Tvekande mottog jag densamma och erhöi två lärlingar till utbildning. Öfverfaktorn fick snart derpå en liknande anställning i Altenburg. 1873 efterskref han mig; jag kom, och har intill denna dag stannat på samma plats. 1889 firade jag mitt 25-åriga boktryckarejubileum. Småningom kom jag att träda i förbindelse med framstående fackmän, såsom Hrr Theodor Goebel i Stuttgart, Alexander Waldow i Leipzig, Robert Grayson i London, Wald. Zachrisson i Göteborg, Isidor Goldberg i S:t Petersburg och många andra, hvilka alla mer eller mindre haft ett ytterst välgörande inflytande på min tekniska utveckling. Efter hand började jag äfven skriva för facktidningar.

Tysklands döfstumma sände mig 1893 till döfstumkongressen i Chicago. Verldsutställningen i denna stad lemnade mig ett rikt stoff till studium. 1893 och 1894 höll jag i omkring 20 tyska städer föredrag i döfstumföreningarne — således en verkningskrets som ännu mera ökar arbetet för mig.

Illustrationerna till denna artikel äro reproduktioner af arbeten, karakteristiska för herr Watzuliks originella satskonst.

